

GS 507

Så skall då aldrig mer en kopp
af din liför, o Caffee, värma
en ljustigt lat, en frusen kropp,
som nu skall lappskä solen härma.
En tvärmätt mages smältningskraft
du icke då skall understöda;
din bruna Nectarljuswa saft
ej någon eftermiddag flöda. —

Farväl, bannlysta Caffee, då! farväl!
din saknad innerligt öf sårar: —
I minnet lef, lef i vår själ —
farväl; se våra saknads-tårar —
Wid dagens gryning sucke wi:
"du borta är, o morgonböna;"
på hvarje middag puste wi:
"du borta är, o aftonböna."

T w e n n e

Puflustiga

W i s o r ,

i anledning af

Caffeets

orsak till en betydlig eldsvåda på
Söder-Malm i Stockholm en Sön-
dagsettermiddag i Juli månad, då en
wacker wäderlek hade utlockat till Djur-
gården den som skadan drabbade och
otroligt förlorade.

Estilstuna.

Tryckt hos P. E. Norman, 1837.

Melodie: På lifwets mödosamma stråt ic.

D, Caffee-böna! mängden får,
hwars fast ändå är bara watten,
som hwarje får'ng det wittsord bär,
att du är ljuf, som bara latten;
som dem, ditt wärde rätt förstå,
så ljufsig är som skönsta socker, —
man dig mer köpa ej bör få:
Nej, du bör dra för tusand' påcker!

Du eld'n i Stockholm wållat har *)
far derför nu för tusand fanders! —
Wi ha dock win och fringlor qwar,
och öl, med mer, på Mäster Anders. **)

*) Det hade nemligen fallit en hemmawarande tjänstgöfe eller Yngling in, att bjuda några pigor eller (bewars) Jungfrur på Caffee, och påsatt en Caffee-panna, där hyswelspån i mängd fanns i rummet, samt utgått, att från porten österse, om hans främmande syntes till, hwarunder eld, trotigen genom sprakning, ständt den i rummet befintliga hyswelspånhöga, som i hast så grep fring sig, att röl och eld hindrade släckning — hvarsföre därpå uppkom flere timmars brand och förödelse. —

**) Wårds-hus eller Källare.

Att hus och gods se brännas upp
för lumpna koppar Jungfru-Caffee;
Att se ens allt så offras upp,
wist bannlysning bör ge allt Caffee.

Glyn då, (wet er respit är fort),
Kopp, kanna, och hwad mer kan wara;
Och, arma siff-skin! mögla bort, —
du intet Caffee mer får klara! —
Och tro ej, Caffee! (oß till trots)
att wi begråta dig kanhända —
Nej: du må truga dig på oß, —
wi sände dig till werldens ända.

Klago-sång.

Samma Melodie.

Farwäl då Caffee! o, farwäl!
Din mistning våra hjertan sårar: —
Farwäl! du lefwer i vår själ —
Wi gråte våra långa tårar! —
Wid hwarje dawning nttre wi:
"farwäl du ljufwa morgonböna!"
Och, när Dineen är wäl förbi,
"farwäl du estermiddags-böna!"